

РЕШЕНИЕ

№ 362.....

Добрич, 27.10.2016 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Добричкият административен съд, в открито съдебно заседание на единадесети октомври две хиляди и шестнадесета година, I троен състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА ИВАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕНА ГЕОРГИЕВА

ТЕОДОРА МИЛЕВА

при секретаря СТОЙКА КОЛЕВА и с участието на прокурора МИЛЕНА ЛЮБЕНОВА изслуша докладваното от председателя касационно административно дело № 408/ 2016 год.

Производството е по чл. 185 - 196 от АПК.

Образувано е по протест на прокурор от Окръжна прокуратура – Добрич Милена Любенова срещу Наредба № 20 за реда и условията за поставяне на временни преместваеми съоръжения, елементи на градското обзавеждане и рекламно – информационните елементи на Община Добричка, приета с решение на Добрички Общински съвет № 638 от 24.06.2010 г. в частта на чл. 10, ал. 3, т. 2 и т. 3 и чл. 11, ал. 2, т. 1 и т. 4, изискващи за имоти, които не са общинска собственост, искане за разрешение за поставяне да се отправя от лице, имащо сключен договор със собственика на имота или с изрично писмено съгласие на собственика на имота с нотариално заверени подписи или от един от съсобствениците на имота с изричното писмено съгласие на останалите съсобственици на имота с нотариално заверени подписи, а също и към заявлението за разполагане на временно преместваемото съоръжение да се прилага удостоверение за липса на задължения към Община Добричка и писмено съгласие с нотариална заверка на подписите на останалите съсобственици /ако има такива/. С протеста се настоява, че тези разпоредби влизат в колизия със законови разпоредби от по – висок ранг. Иска се да бъде обявена нищожността на посочените разпоредби или същите да бъдат отменени като незаконносъобразни.

В съдебно заседание, протестиращият, редовно призован, се явява прокурор Любенова, която поддържа протеста на изложените в него основания.

Ответникът – Общински съвет при община Добричка, редовно призован, представлява се от адв. Далакманска, ДАК, редовно упълномощена, която не оспорва протеста.

Съди, като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, и като направи проверка по реда на чл.168 във връзка с чл. 196 от АПК, приема за установено следното:

Протестът е процесуално допустим, като подаден в срок, срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол. Наредбата, предмет на оспорване, по дефиницията на чл. 75, ал. 1 от АПК, чл. 7, ал. 2 и чл. 8 от ЗНА, както и чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА съставлява подзаконов нормативен акт. Съобразно разпоредбите на чл. 185, ал. 1 и чл. 187, ал. 1 от АПК подзаконовият нормативен акт подлежи на безсрочно оспорване пред съда, като с оглед текста на чл. 186, ал. 2 от АПК това важи и за прокурора, който може да подаде протест срещу акта.

Разгледан по същество, протестът е основателен в частта му на искане за отмяна на оспорените текстове като незаконосъобразни по следните съображения:

Наредба № 20 за реда и условията за поставяне на временни преместваеми съоръжения, елементи на градското обзавеждане и рекламно – информационните елементи на Община Добричка (Наредбата) е приета с решение на Добрички Общински съвет № 638 от 24.06.2010 г. По делото са приложени доказателства, от които се установява, че е спазена процедурата по приемане на Наредбата. Видно от разпечатката на л. 58, проектът за Наредба е бил публикуван в съответния срок на интернет страницата на общината съобразно изискванията на чл. 26, ал. 2 от Закона за нормативните актове. Изготвен е бил доклад по чл. 26 от ЗНА /л. 54 – 55/. От Протокол № 34/ 24.06.2010 г. /л. 24 – 51/, Препис – извлечение от Решение № 638/ 24.06.2010 г. на Добрички общински съвет /л. 52/, извадката от дневния ред и от списъчната книга на присъствалите общински съветници на заседание № 34/ 24.06.2010 г. се налага изводът, че оспорените разпоредби като част от Наредбата са приети от компетентен орган, в писмена форма, при спазване на изискванията за кворум и начин на гласуване, регламентирани в чл. 27, ал. 4 и ал. 5 от ЗМСМА. Налице е удостоверяване и обнародване по предвидения за това ред. С оглед на това съдът намира, че оспорените разпоредби са част от валиден нормативен административен акт, действащ към момента на оспорването.

Предвид изложеното дотук искането за обявяване нищожност на оспорените текстове е неоснователно.

При преценката за съответствието обаче на оспорените разпоредби с материалния закон съдът счита, че те противоречат на нормативен акт от по – висока степен, в какъвто смисъл протестът се явява основателен. Това е така, защото:

Наредбата, част от която са оспорените текстове, е приета на основание чл. 56, ал. 2 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във връзка с чл. 21, ал. 1, т. 23 и ал. 2 от ЗМСМА. Съгласно чл. 56, ал. 1 от ЗУТ върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабинки, маси, зарядни колонки за електрически превозни средства, както и други елементи на градското обзавеждане (спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други), като съобразно ал. 2 на чл. 56 от ЗУТ за обектите по ал. 1 се издава разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет, а за държавни и общински имоти - и въз основа на схема, одобрена от главния архитект на общината. По отношение поставянето на преместваеми обекти в чужди поземлени имоти с нормата на чл. 56, ал. 5 от ЗУТ е уредено разрешението за поставяне на обекти по ал. 1 да се издава въз основа на изрично писмено съгласие от собственика на поземления имот или писмен договор за наем на заетата от преместваемия обект площ. С оспорените текстове са въведени допълнителни, по – тежки изисквания при подаване искането за издаване на разрешение за поставяне и за имоти, които не са общинска собственост, респективно по – високи изисквания към документите, необходими да се приложат към заявлението за издаване на разрешение. Така с оспорените текстове на чл. 10, ал. 3, т. 2 и 3 от Наредбата искането за поставяне, когато е отправено за чужд или съсобствен поземлен имот, следва да е от лице, имащо сключен договор със собственика на имота или с изрично писмено съгласие от собственика на имота, но с нотариално заверени подписи, респ. или съсобственик в имота с изричното писмено съгласие на останалите съсобственици на имота, но с нотариално заверени подписи. Същевременно съгласно чл. 11, ал. 2, т. 4 от Наредбата към заявлението се представя именно писменото съгласие с нотариална заверка на подписите на останалите съсобственици на имота /ако има такива/.

Основателно е възражението на протестиращия, че Наредбата е призвана да регламентира обществени отношения с местно значение, но съобразно нормативните актове от по – висока степен. Като се има предвид разпоредбата на чл. 56, ал. 5 от ЗУТ, която изисква само писмена форма за доказване на съгласие или наличие на договор за наем в чужд поземлен имот, то изискването за нотариална заверка, което налага заплащане съответно и на нотариална такса, утежнява положението на заявителя. Предвидената в чл. 56, ал. 5 ЗУТ писмена форма изрично урежда конкретните отношения и не може с подзаконов нормативен акт да се налагат по – тежки изисквания в сравнение със законите. В този смисъл е основателен протестът, че нормите на чл. 10, ал. 3, т. 2 и 3 и чл. 11, ал. 2, т. 4 от Наредбата противоречат на чл. чл. 56, ал. 5 от ЗУТ и с оглед изискването на чл. 15, ал. 1 от ЗНА следва да бъдат отменени, като бъде приведена наредбата в тази ѝ част в съответствие с изискванията на ЗУТ. Вярно е, че съгласно чл. 15, ал. 3 от ЗНА и чл. 5, ал. 1 от АПК при противоречие между два акта от различна степен се прилага този с по – висок ранг, но в случая се налага изрична отмяна на незаконосъобразните текстове, за да не съществуват в правния мир разпоредби, които противоречат на закон и поради това нарушават правата на гражданите. С отмяната и приемането на съответни на закона норми ще се осигури яснота и прозрачност по отношение изискванията към гражданите, по отношение правата и задълженията им във всеки един конкретен случай. Само по този начин ще бъдат спазени принципите на достъпност, публичност и прозрачност, съответно последователност и предвидимост, уредени с текстовете на чл. 12 и 13 от АПК, като ще се допринесе за правна сигурност в обществото. В този смисъл посочените по – горе оспорени текстове от Наредбата следва да бъдат отменени като противоречащи на материалния закон.

Настоящият състав счита за основателно оспорването и на чл. 11, ал. 2, т. 1 от Наредбата, с който се въвежда изискване към заявителя за издаване на разрешение за поставяне на преместваеми обекти да се прилага удостоверение за липса на задължения към община Добричка. /л. 61/ По този начин се цели да се мотивират гражданите да заплащат своите публични задължения под угрозата, че ще бъдат изключени от възможността да извършват дейност чрез поставяем обект, респ. да ползват поставяем обект. На първо място, заплащане на такси по ЗМДТ е предвидено единствено и само за ползване на общински терени: чл. 72 - Таксата се заплаща за ползване на тротоари, площици, улични платна, места, върху които са организирани пазари (открити и покрити), тържища, панаири, както и терени с друго предназначение, които са общинска собственост. Освен това разпоредбите на чл. 72 и чл. 79 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ при тяхното тълкуване налагат извода, че на общинските съвети не е делегирано правомощие да преценяват обвързването на конкретните услуги с изпълнение на финансовите задължения на лицето. Съгласно чл. 79, ал. 1 и 2 от ЗМДТ: Таксите се плащат при издаване на разрешението за посочения в него период, а при ползване на мястото повече от месец таксите се плащат месечно. С въвеждане на изискване да бъде представено удостоверение за липса на задължения към общината отново Добричкият Общински съвет е въвел изисквания, които са по – високи и в противоречие с предвидените по закон, без да има правомощието за това. Съгласно чл. 1, ал. 2 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност целта на закона е да улесни и насърчи извършването на стопанската дейност, като ограничи до обществено оправдани граници административното регулиране и административния контрол, осъществявани върху нея от държавните органи и от органите на местното самоуправление. Същевременно с текста на чл. 4, ал. 2 от същия закон се регламентира изрично, че всички изисквания, необходими за започването и за осъществяването на

дадена стопанска дейност, както и за извършването на отделна сделка или действие, се уреждат със закон. Вярно е, че законът допуска да се доразвият тези изисквания, но съобразно императивното ограничение на чл. 3, ал. 3 от закона: Така в чл. 4, ал. 3 е указано, че с подзаконов нормативен акт, посочен в закон, могат да се конкретизират изискванията по ал. 2, като се осигури спазването на чл. 3, ал. 3, а именно: При административно регулиране и административен контрол върху стопанската дейност административните органи и органите на местното самоуправление не могат да налагат ограничения и тежести, които не са необходими за постигане на целите на закона. В случая липсва разпоредба в ЗМДТ, която да дава възможност на органите на местното самоуправление да конкретизират изискванията за съответното действие – подаване заявление за поставяне на преместваем обект – по този начин с удостоверение за липса на задължения към община Добричка, а и това изискване противоречи на целите на закона, като нарушава равнопоставеността на субектите. В този смисъл и по отношение текста на чл. 11, ал. 2, т. 1 от Наредбата поради противоречието му с материалноправни норми от по – висок ранг оспорването е основателно и следва да бъде уважено.

Установената материална незаконосъобразност на оспорените текстове е основание за отмяната им по смисъла на чл. 146, т. 4 във връзка с чл. 196 от АПК.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът по оспорването следва да възстанови на Окръжна прокуратура – Добрич направените съдебни разноси в размер на 35.00 лв. /тридесет и пет лева/, представляващи заплатена такса за обнародване на оспорването в „Държавен вестник“.

Мотивиран така и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, Административен съд – Добрич, I троен състав

РЕШИ:

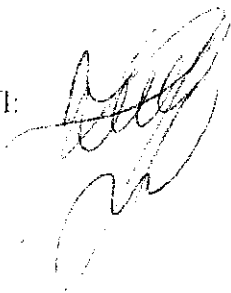
ОТМЕНЯ по протест на Окръжна прокуратура – Добрич разпоредбите на чл. 10, ал. 3, т. 2 и т. 3 и чл. 11, ал. 2, т. 1 и т. 4 от Наредба № 20 за реда и условията за поставяне на временни преместваеми съоръжения, елементи на градското обзавеждане и рекламно – информационните елементи на Община Добричка, приета с решение на Добрички Общински съвет № 638 от 24.06.2010 г.

ОСЪЖДА Община Добричка да заплати на Окръжна прокуратура - Добрич направените по делото разноси в размер на 35.00 лв. /тридесет и пет лева/.

Решението може да се обжалва пред Върховния Административен съд с касационна жалба в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт на страните.

След влизането му в сила решението да се обнародва по реда на чл. 194 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

